

Ekumenismus

Z řec. *oikoumené* (= obydlená země). Je to hnutí, které propaguje jednotu křesťanů všech vyznání ve shodě s Ježíšovou modlitbou: „Aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě“ (Jan 17,21). Moderní ekumenismus vznikl v protestantském prostředí v Edinburgu r. 1910. Katolická církev přijala ekumenické hnutí opatrně a pozvolna. Druhým vatikánským koncilem, který schválil dekret o ekumenismu *Unitatis redintegratio*, padl odstup a ekumenická činnost se stala ještě přesvědčivější díky Sekretariátu pro jednotu křesťanů, založenému r. 1960. Ekumenické hnutí kromě toho, že podporuje sekávání a dialog mezi různými křesťanskými církvemi, se modlí také za jednotu. Z toho důvodu se každý rok v týdnu od 18. do 25. ledna koná „týden modliteb za jednotu křesťanů“.

Embolismus

Lat. pojem odvozený z řec. slovesa *emball-ein* (= zařadit, včlenit). Jde o modlitbu, která přejímá a rozvíjí modlitbu předcházející. Embolismus je např. „Vysvoboď nás, Pane...“, které následuje ihned po modlitbě „Otče náš“ ve mši a rozvíjí poslední žádost („...ale zbav nás od zlého“).

Emeritní

Z lat. *emeritus* (= zasloužilý). Titul dávaný tomu, kdo opouští duchovní úřad po dosažení určitého věku nebo pro přijatou rezignaci.

Eminence

Z lat. *eminentia* (= vyvýšené místo, výše). Čestný titul příslušející kardinálům (dekret Urbana VIII. z r. 1630). Ve středověku dávali papežové tento titul pouze králům Francie).

Emmanuel

Hebr. teoforické jméno, které znamená „Bůh s námi“. Symbolické jméno jednoho

z potomků krále Achaze (736–716 př. Kr.), ohlášeného jako „spasitel“ (Iz 7,1-14), vykládané jako jméno Mesiáše, a proto přenesené na Ježíše Krista (Mt 1,22nn).

Encyklika

Z lat. *litterae encyclicae* (= oběžný dopis). Veřejný dopis, kterým se papež obrací na celou církev (nebo na jednu její část) s obsahem majícím naučnou, mravní nebo sociální povahu. Název encykliky se udává podle prvních dvou nebo tří slov, která obvykle shrnují obsah. Poněvadž jde o dokumenty papežského učitelského úřadu, požívají encykliky zvláštní autoritu, i když se na jejich obsah nevztahuje papežská neomylnost.

Epifanie

Z řec. *epipháneia* (= zjevení). Řec. termín má význam vstoupení v obecnou známost a vázal se na příchod krále nebo císaře. Označoval však také objevení se božstva nebo jeho zázračný zásah. V Novém zákoně je epifanie užitá k označení zjevení Ježíše v jeho člověčenství mudrcům a především v parúsii. Ve Starém zákoně se zjevení Boha označuje výrazem teofanie. Svátek Zjevení Páně vznikl na Východě, slaví se 6. ledna. Ke konci 4. století se začal slavít na Západě, kde byl chápán především jako příchod mudrců, kteří představují „prvotinu národů“, a následné projevení se Ježíše jako Pána všech národů, světlo světa.

Epikléze

Z řec. *epí kalein* (= prosba a modlitba). Část eucharistické modlitby, kterou se vzývá Duch svatý nad chlebem a vínem, aby se staly tělem a krví Kristovou k užítku těch, kteří se účastní eucharistické hostiny. Epikléze se vyskytuje jak v anaforách východních, tak západních.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01
Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500 www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 8. 1. – 21. 1. 2024

8. 1. Po	–	–	–
9. 1. Út	KA	18.00	za vnitřní a tělesné uzdravení pro Tomáše
10. 1. St	KA	08.00	za vnitřní a tělesné uzdravení pro Tomáše
11. 1. Čt	KA	08.00	za † Jaroslava Růtu
12. 1. Pá	KO	18.00	za †† z rodiny Pekárkovy
13. 1. So	DD	13.30	za farníky
	KA	18.00	za uzdravení Vladimíra
14. 1. Ne	2. neděle v mezidobí		
	KO	08.30	za Miloše Kousala a jeho rodiče Emila a Annu
15. 1. Po	–	–	–
16. 1. Út	KA	18.00	za uzdravení Vladimíra
17. 1. St	<i>Památka sv. Antonína, opata</i>		
	KA	08.00	za bratra, jeho rodinu a duše v očistci
18. 1. Čt	<i>Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů</i>		
	KA	08.00	za hlubokou víru pro syna
19. 1. Pá	KA	18.00	za zdraví pro otce, děti a vnučata
20. 1. So	DD	13.30	za farníky
	KA	18.00	za manželství Klárky a celou její rodinu
21. 1. Ne	3. neděle v mezidobí (Božího slova)		
	KO	08.30	za zdraví a pokoj v rodině Timka
	CH	15.00	na úmysl

rytmika

sbírka na biblické dílo

CESTA K JEDNOTĚ: NEUVÍZNOUT V KONFLIKTU

Konflikt v církvi a mezi církvemi nelze ignorovat nebo zastírat. Musí se přijmout. Avšak zůstaneme-li v něm uvězněni, ztratíme nadhled, horizonty se zužují a sama realita zůstává rozdrobena.

Některí lidé konflikty ignorují a pokračují ve svém životě. Jiní v konfliktech uvíznou, ztratí horizont, promítají na instituce svoje nejistoty a jednota se stane neuskutečnitelnou. Pak je tu ještě třetí, vhodnější způsob, totiž čelit konfliktu. Je to přijetí konfliktu jeho snášením, řešením a přetvářením na spojující článek nového procesu. „Blahoslavení tvůrci pokoje“ (Mt 5,9).

Při řešení konfliktu a hledání jednoty je třeba stanovit si princip, který je pro vytváření přátelství neodmyslitelný: jednota je nadřazena konfliktu. Snášené konflikty, napětí a protiklady mohou nakonec vytvořit mnohotvárnou jednotu, která plodí nový život. Neznamená to pěstovat synkretismus, ani pohlcení jedno-

ho druhým, nýbrž řešení, které v sobě uchovává cenné hodnoty protikladů.

Kristus sjednotil všechno v sobě: nebe i zemi, Boha a člověka, čas a věčnost, tělo i ducha, osobu a společnost. Znamení této jednoty a smíření všeho v NĚm je pokoj. Kristus „je náš pokoj“ (Ef 2,14). Pokoj je možný, protože Pán přemohl svět i jeho stálou konfliktnost a svou „krví na kříži zjedná pokoj“ (Kol 1,20). Tou první oblastí, v níž jsme ale povoláni dosáhnout smíření růzností, je naše vlastní nitro, náš vlastní život stále ohrožovaný roztržitostí. Srdce roztržité na tisíc zlomků budou stěžít moci vytvořit opravdový smír.

Zvěst pokoje je přesvědčení, že jednota Ducha může sladit všechny různosti. Různost je krásná, když ochotně vstupuje do procesu smíření a uzavírá jakousi dohodu, která dá vyniknout něčemu novému ve „smířené různosti“.

papež František: *Evangelii gaudium*

EKUMENA SE SAMARĀNY

Porozumění rozdílům mezi náboženskými tradicemi bylo patrně vždy nesnadné a ani dnes tomu není jinak. Kolikrát jsme již slyšeli otázku: Jaké jsou vlastně rozdíly mezi jednotlivými křesťanskými tradicemi nebo mezi různými náboženskými vyznáními? Jestliže jsou náboženské rozdíly problémem, je rovněž pravda, že ani klást otázky týkající se těchto rozdílů nemusí být vždy příjemné. Ježíš naznačuje, že řešení problému se musí hledat jinde, v jiné rovině, než na kterém místě uctívat Boha. („Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě.“ J 4,21)

Ke správnému porozumění těmto a následujícím slovům si musíme uvědomit, že Ježíš používá slovo „ctít“ v mnohem širším a hlubším smyslu než samařská žena z Janova evan-

věcmi. V této souvislosti by také nemělo být opomenuto, že oslovení „žena“ používané Ježíšem, je výrazem úcty a vztahuje se k faktu, že Ježíšova slova nejsou adresována pouze jednotlivci, ale celému lidstvu považovanému za Božího partnera.

Říci, že tudy vede cesta přesahující náboženské rozdíly lidstva, ještě neznamená, že všechny cesty jsou si rovny. Ježíš je Židem nejen proto, že se tak náhodou narodil, ale proto, že to dávno bylo v Božím plánu, a on si tuto skutečnost plně uvědomuje. Historii izraelského národa považuje za prozřetelnostní přípravu na svůj příchod a za postupné zjevování autentické Boží tváře. Zároveň neříká, že ostatní národy – zde Samařané – jdou zcela špatnou cestou. Pouze naznačuje, že **ačkoliv uctívají stejnou Skutečnost jako Židé, nemají o ní stejné povědomí**. Tímto způsobem nás Ježíš varuje před zjednodušeným pohledem na náboženské dějiny. Existují rozdíly mezi tradicemi, které je potřeba vzít v úvahu. Přestože Bůh je skutečně Bohem všech, nejedná s každým člověkem či s každým národem stejně.

Ježíš je nejen tím dlouho očekávaným Mesiášem – skrze něj totiž na svět sestoupila ta největší Studnice života.

Příběh končí velkou závěrečnou oslavou, které se účastní všichni společně: Ježíš, žena, učedníci i lidé z města. Prosili ho, aby u nich zůstal. Samařané k sobě zvou své dlouholeté nepřátele – židovského rabína a jeho učedníky! **Jedná se o velké znamení smíření** a společenství, jehož rozměr si lépe představíme, pokud si na místě Židů a Samařanů představíme znesvářené skupiny z naší současnosti či nedávné minulosti, například na Blízkém východě, na Balkáně, v Africe či Severním Irsku. Na začátku příběhu přišli Židé, Ježíšovi učedníci, do města, aby koupili něco k jídlu. Jejich vztah se Samařany byl výhradně obchodní, založený na jednostranném zájmu a zisku. Nyní jsou hosty Samařanů a původní

„obchodní“ vztah se proměnil ve velkorysý sdílení. To je jediné možné vyústění daného příběhu, protože Ježíš přišel dát živou vodu zadarmo každému, kdo po ní touží. Závěrečná scéna našeho příběhu nám nabízí pozoruhodný obraz této církve jako místa nejhlubší vzájemnosti a sdílení, jako zárodek nového lidství a zpřítomnění nebeského království na zemi. Ježíš tedy nabízí živou vodu celému lidstvu, které tato voda promění v lid uctívající Otce v duchu a pravdě. Ježíš Kristus svým učením, a především pak obětí svého života, zprostředkovává celkové poznání Boha a jeho záměrů, které vedou k plnosti života. Tato skutečnost však není výlučným vlastnictvím jednoho národa. Pramen smíření, který skrze Krista vstoupil do dějin lidstva, je skutečně pro všechny, a navzdory tomuto širokému záběru je také osobní: vstupuje totiž do srdce každého, kdo k Ježíšovi přichází s otevřeným srdcem.

Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“ Ježíš jí odpoví: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě.“ Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všecko.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem to – ten, který k tobě mluvím.“ Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy, která svědčila: „Všecko mi řekl, co jsem dělala.“ Když k němu ti Samařané přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. I zůstal tam dva dny. A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo. Oně ženy pak říkaly: „Teď už věříme ne pro to, cos nám ty o něm řekl; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“ (Jan 4,19-26, 39-42)

podle knihy bratr John z Taizé: *Setkání u studny*